

O DVA ROKY POZDĚJI

KAPITOLA 1

Filip se nervózně pohupoval na židli. Stefano, šéf technologické společnosti v Trentu, mu právě oznámil, že pokud nestihne termín, z původně slíbené částky dostane jen dvě třetiny.

„Dohodli jsme se přece,“ potlačoval v sobě vztek. Snažil se být věcný. „Takové projekty jsou komplikované, a ještě k tomu riskantní. Uvědomuješ si vůbec, jaké je v tom riziko?“

„Ne zcela přesně, ale dokážu si to představit,“ odpověděl Stefano s přehnaným důrazem na poslední slovo. Seděl před oknem s výhledem na krajinu pod nimi. Filip ho neměl moc v lásce. Schopný člověk, uměl vysát z lidí maximum, a pokud se mu už nehodili, neměl problém je bez mrknutí oka odepsat. Uhlazený, úspěšný, s mnoha známostmi po celém světě. A kromě toho chytrý. Velmi chytrý. Těch chybějících třicet procent mu zkomplikuje život, potřebuje je.

„Na rovinu, Stefano, náklady mám pokryté, ale svou práci ne.“

„Na rovinu, Filipe, ještě jsi nám nedodal sken a podle šéfa projektu potřebujeme najmout na dokončení minimálně tři lidi. A máme jen dva týdny místo šesti. V tomto případě budeme potřebovat seniory a...“ krátce se odmlčel, Filip věděl, že ta mikropauza je promyšlená. „Expres výrobu, to znamená víkendy, noci a podobně.“

Senioři byli ve firemní hantýrce zkušení designéři. Žádní akademici nebo studenti pracující v rámci grantů za minimum. Levní pracovníci z univerzit na Východě byli zlatý důl a klíč ke Stefanovu úspěchu. Nasadit seniory znamenalo pro šetrného Stefana stav krize.

„Pokud zaviniš posun termínu, Filipe, přijdeme o peníze, a ne malé.“

O tom posledním Filip pochyboval. Určitě se zahojí na jeho podílu. Sakra. Ten termín, to byla vážně jeho chyba.

„Kolik mám času?“

„Pět dní.“

To by se ještě dalo stihnout. Skener je na cestě. Dorazí dnes. Ale bude potřebovat pomoc od Katy.

„Ještě něco, Filipe, nevím, jestli to víš. Galatea už není u restaurátorů. Je vystavena v sále.“

„Ne!“ Filip se zděsil.

Stefano jen přikývl.

Filip přivřel oči. V první chvíli ho napadlo, že zakázku nebude moci dodat. Do výstavního sálu se nedostane. Ale nešlo ji nedodat. Skončil by. Tady u Stefana by skončil. Musí něco vymyslet, vždycky přece na něco přišel. Ale teď mu to nemyslelo, bude muset... Neví, co bude muset.

„Stihneš to?“

„Nemám na výběr.“

Odešel s pocitem poraženého a zamířil za Denisem, vedoucím oddělení měření a kontroly, sídlícím ve vedlejší budově. Další z výnosných podniků Stefanova byznysového impéria.

Pozdě objednal skener. Byl si jistý, že ho dostane kdykoliv, ale nepočítal s tím, že všechny skenery budou v Římě, kde se pracovalo na starokřesťanských katakombách.